

уморна дѣйностъ въ историята на народното ни възраждане, който е черпилъ своята обаяна сила отъ най-висшия моралъ — Евангелието — любовта и свободата, и упованъ въ вѣра и надежда за велико бъдеще на рода ни въ всемирната история е билъ върлъ ратоборецъ чрѣзъ кръсть къмъ свѣтлината — *Per crucem ad lucem!* — тоя великъ старецъ, къмъ когото всѣки българинъ, колчимъ си спомнюва за него, възглася: *Emitte lucem tuam et veritatem tuam!* воденъ и храненъ отъ своята гореща любовъ къмъ народа, отправилъ слѣдното писмо до I-то Учредително народно събрание: „Почитаеми господа, въ това врѣме, когато вие ще удобрявате органически уставъ и ще избирате князь за една часть отъ нашия многострадаленъ народъ, друга така сжщо значителна часть отъ тоя народъ се намира въ положение много по-безисходно и нещастно отъ напрѣжъ, когато цѣлия народъ бѣше подъ турското иго. Когато вие ще празднувате голѣмо тържество при откриването на вашето събрание, ще забравите ли вашитѣ братя, потънали въ сълзи и кръвь, които съ прострѣни къмъ васъ рѣцѣ ви молятъ да имъ дадете врѣме и срѣдства за послѣдня отчаяна борба съ нашия вѣковенъ притѣснителъ и мжчителъ? Ще отвърнете ли очитѣ си отъ тѣхъ и ще ги оставите ли да пропаднатъ съвършено? Петстотинъ години нашия народъ въ съвокупна цѣлостъ е носилъ на плѣщитѣ си тежкото бреме на турския яремъ; петстотинъ години той е живѣлъ съ една едничка надежда да се види единъ день всецѣло свободенъ и независимъ, и ето днесъ на приготвената трапеза не е поканенъ, освѣнъ една часть отъ народа, за да се наслади съ прѣимуществата и приятноститѣ на свободата. Право ли е и полезно ли